

Προσφυγή της 14ης Ιανουαρίου 2009 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας

(Υπόθεση C-18/09)

(2009/C 69/49)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: K. Simonsson και L. Lozano Palacios)

Καθού: Βασίλειο της Ισπανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, διατηρώντας σε ισχύ τον Ley 48/2003, de 26 de noviembre, de régimen económico y de prestación de servicios de los puertos de interés general [νόμος 48/2003, της 26ης Νοεμβρίου 2003, για το οικονομικό καθεστώς και την παροχή υπηρεσιών των λιμένων γενικού ενδιαφέροντος], ειδικότερα τα άρθρα του 24, παράγραφος 5, και 27, παράγραφοι 1, 2 και 4, τα οποία προβλέπουν σύστημα μειώσεων και απαλλαγών όσον αφορά τα λιμενικά τέλη, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο και ειδικότερα από το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4055/86 του Συμβουλίου (¹), της 22ας Δεκεμβρίου 1986, για την εφαρμογή της αρχής της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών στον τομέα των θαλάσσιων μεταφορών μεταξύ κρατών μελών και μεταξύ κρατών μελών και τρίτων χωρών·

— να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η ισπανική νομοθεσία προβλέπει σειρά απαλλαγών και μειώσεων όσον αφορά τα λιμενικά τέλη. Οι εν λόγω απαλλαγές και μειώσεις ρυθμίζονται ανάλογα με τα λιμάνια προελεύσεως και προορισμού των πλοίων και έχουν ως αποτέλεσμα την εφαρμογή περισσότερο ευνοϊκών ναύλων, πρώτον, στις μεταφορές μεταξύ ισπανικών αρχιπελάγων ή με την Ceuta και Melilla, δεύτερον, τις μεταφορές μεταξύ αυτών των λιμένων και των λιμένων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, τρίτον, μεταξύ των λιμένων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η εν λόγω νομοθεσία εισάγει επομένως διακρίσεις.

Το Βασίλειο της Ισπανίας, το οποίο επικαλείται την ειδική γεωγραφική θέση των επίμαχων λιμένων, δεν αιτιολόγησε ούτε την αναγκαιότητα ούτε την αναλογικότητα του μέτρου. Μολονότι αυτό υποχρεώθηκε να τροποποιήσει τις επίδικες νομοθετικές διατάξεις, η Επιτροπή δεν έχει ενημερωθεί για την έκδοση νόμου που να θέτει τέλος στην παράβαση.

(¹) ΕΕ 1986, L 378, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Högsta domstolen (Σουηδία) στις 19 Ιανουαρίου 2009 — Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsforening κατά AB Fortum Värme samägt med Stockholms stad

(Υπόθεση C-24/09)

(2009/C 69/50)

Γλώσσα διαδικασίας: η σουηδική

Αιτούν δικαστήριο

Högsta domstolen

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσείουσα: Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsforening

Ανααιρεσίβλητη: AB Fortum Värme samägt med Stockholms stad

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει το άρθρο 10α της οδηγίας ΕΕΠ (¹) —που προβλέπει ότι το ενδιαφερόμενο κοινό, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, πρέπει να έχει πρόσβαση σε διαδικασία εξετάσεως ενώπιον δικαστηρίου ή άλλου ανεξάρτητου και αμερόληπτου οργάνου συσταθέντος νομοθετικώς, προκειμένου να αμφισβητήσει την ουσιαστική ή τη διαδικαστική νομιμότητα αποφάσεων— την έννοια ότι απαιτεί επίσης το ενδιαφερόμενο κοινό να έχει δικαίωμα ασκήσεως ενδίκου μέσου κατά δικαστικής αποφάσεως επί ζητήματος σχετικού με τη χορήγηση αδείας, ακόμη και στην περίπτωση που το ενδιαφερόμενο κοινό είχε τη δυνατότητα να μετάσχει στη δίκη η οποία αφορούσε το ζήτημα της χορηγήσεως αδείας και να εκφράσει την άποψή του;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: Έχουν τα άρθρα 1, παράγραφος 2, 6, παράγραφος 4, και 10α της οδηγίας ΕΕΠ την έννοια ότι μπορούν να προβλεφθούν διαφορετικές προϋποθέσεις από το εθνικό δίκαιο όσον αφορά το ενδιαφερόμενο κοινό του άρθρου 6, παράγραφος 4, αφενός, και του άρθρου 10α, αφετέρου, με συνέπεια ότι μια τοπική ένωση για την προστασία του περιβάλλοντος, η οποία έχει δικαίωμα συμμετοχής στη διαδικασία λήψεως αποφάσεως του άρθρου 6, παράγραφος 4, όσον αφορά τα σχέδια που μπορούν να έχουν σημαντική επίπτωση στο περιβάλλον της περιοχής στην οποία αναπτύσσει δραστηριότητα η ένωση, δεν έχει —δεδομένου ότι έχει λιγότερα μέλη από τον ελάχιστο αριθμό που προβλέπει το εθνικό δίκαιο— το δικαίωμα ασκήσεως ενδίκου βοηθήματος ή ενδίκου μέσου που προβλέπει το άρθρο 10α της οδηγίας ΕΕΠ;
- 3) Έχει το άρθρο 15α της οδηγίας ΟΠΕΡ (²) —που προβλέπει ότι το ενδιαφερόμενο κοινό, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, πρέπει να έχει πρόσβαση σε διαδικασία εξετάσεως ενώπιον δικαστηρίου ή άλλου ανεξάρτητου και αμερόληπτου οργάνου συσταθέντος νομοθετικώς, προκειμένου να αμφισβητήσει την ουσιαστική ή τη διαδικαστική νομιμότητα αποφάσεων— την έννοια ότι απαιτεί το ενδιαφερόμενο κοινό να έχει δικαίωμα ασκήσεως ενδίκου μέσου κατά δικαστικής αποφάσεως επί ζητήματος σχετικού με τη χορήγηση αδείας, στην περίπτωση που το ενδιαφερόμενο κοινό είχε τη δυνατότητα να μετάσχει στη δίκη η οποία αφορούσε το ζήτημα της χορηγήσεως αδείας και να εκφράσει την άποψή του;

4) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο τρίτο ερώτημα: Έχουν τα άρθρα 2, παράγραφος 14, και 15α της οδηγίας ΟΠΕΡ την έννοια ότι μπορούν να προβλεφθούν προϋποθέσεις από το εθνικό δίκαιο όσον αφορά το δικαίωμα προσβάσεως στη δικαιοσύνη, με συνέπεια ότι μια τοπική ένωση για την προστασία του περιβάλλοντος, η οποία έχει δικαίωμα συμμετοχής στη διαδικασία λήψεως αποφάσεως όσον αφορά τα σχέδια που μπορούν να έχουν σημαντική επίπτωση στο περιβάλλον της περιοχής στην οποία αναπτύσσει δραστηριότητα η ένωση, δεν έχει —δεδομένου ότι έχει λιγότερα μέλη από τον ελάχιστο αριθμό που προβλέπει το εθνικό δίκαιο— το δικαίωμα ασκήσεως ενδίκου βοηθήματος ή ενδίκου μέσου που προβλέπει το άρθρο 15α της οδηγίας ΟΠΕΡ;

(¹) Οδηγία 85/337/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1985, για την εκτίμηση των επιπτώσεων ορισμένων σχεδίων δημοσίων και ιδιωτικών έργων στο περιβάλλον (ΕΕ L 175, σ. 40).

(²) Οδηγία 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, σχετικά με την ολοκληρωμένη πρόληψη και έλεγχο της ρύπανσης (ΕΕ L 257, σ. 26).

Προσφυγή της 21ης Ιανουαρίου 2009 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Δημοκρατίας της Αυστρίας

(Υπόθεση C-28/09)

(2009/C 69/51)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: P. Oliver, A. Alcover San Pedro και B. Schima)

Καθής: Δημοκρατία της Αυστρίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, απαγορεύοντας την κυκλοφορία των φορτηγών συνολικού βάρους άνω των 7,5 τόνων που μεταφέρουν ορισμένα εμπορεύματα σε τμήμα του αυτοκινητοδρόμου Α 12, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 28 και 29 ΕΚ,

— να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η απαγόρευση της κυκλοφορίας των φορτηγών συνολικού βάρους άνω των 7,5 τόνων που μεταφέρουν ορισμένα εμπορεύματα σε τμήμα του αυτοκινητοδρόμου Α 12 αποτελεί μέτρο ισοδυνάμου προς ποσοτικό περιορισμό αποτελέσματος, αντίθετο προς τα άρθρα 28 και 29 ΕΚ. Το επίμαχο μέτρο δεν είναι κατάλληλο για την επίτευξη της επιβαλλόμενης από την κοινοτική νομοθεσία βελτιώσεως του αέρα του περιβάλλοντος στην περιοχή του αυτοκινητοδρόμου Α 12, διότι δεν έχει συγκεκριμένη στόχευση και θεοπίστηκε χωρίς να έχει εξεταστεί η επιβολή άλλων, λιγότερο περιοριστικών μέτρων, όπως η επιβολή παγίου ορίου ταχύτητας ή η απαγόρευση της κυκλοφορίας ανάλογα με το ύψος των εκπομπών καυσαερίων. Επιπλέον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι δεν έχει προβλεφθεί κατάλληλη εναλλακτική λύση για την οδική κυκλοφορία.

Προσφυγή της 30ής Ιανουαρίου 2009 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-42/09)

(2009/C 69/52)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: L. Lozano Palacios και E. Vesco)

Καθής: Ιταλική Δημοκρατία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 2005/45/ΕΚ (¹) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Σεπτεμβρίου 2005, σχετικά με την αμοιβαία αναγνώριση πιστοποιητικών των ναυτικών τα οποία εκδίδονται από τα κράτη μέλη και για την τροποποίηση της οδηγίας 2001/25/ΕΚ, ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να κοινοποιήσει τις διατάξεις αυτές στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5 της προαναφερθείσας οδηγίας·

— να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.